

vandløb forekommer i forbindelse med forudgående landindvinding eller etablering af brunkulslejer. For så vidt disse udskillelser medfører skader på vandløbene, må det efter omstændighederne betegnes som forurening i miljøbeskyttelseslovens forstand, jfr. § 1. Dette er således bl. a. tilkendegivet ved, at brunkulslejer er optaget på listen over de virksomheder, der kræver forudgående godkendelsesbehandling, jfr. pkt. B 1 i bilaget til lovforslaget. Der kan ligeledes henvises til den gældende vandløbslovs § 5 a, hvorefter afløb fra brunkulslejer ikke uden forudgående godkendelse må udledes til vandløbene eller havet.«

På baggrund heraf bemærker miljøministeriet, departementet, at det fremgår af bemærkningerne til miljøbeskyttelseslovens § 17 og bemærkningerne til ændringsloven til vandløbsloven, at bestemmelserne i vandløbslovens §§ 5-5 b og kap. 11 skulle afløses af, henholdsvis overføres til miljøbeskyttelseslovens § 17.

De ændringer i vandløbsloven, der blev foretaget med henblik herpå, berørte således hverken de centrale bestemmelser i vandløbslovens § 2 (vandaflledningens fortrinsret) og § 3 (grundejernes rettigheder) eller bestemmelserne i vandløbslovens kap. 6.

Bemærkninger til miljøbeskyttelsesloven og til ændringsloven til vandløbsloven kan derfor næppe give grundlag for at antage, at der ved gennemførelsen af miljøbeskyttelseslovens § 17 er tilsigtet begrænsninger i adgangen til at gennemføre drænings- og afvandingsanlæg efter vandløbslovens bestemmelser. Derimod præciserer de omtalte besvarelser fra ministeren for forureningsbekæmpelse, at miljøbeskyttelseslovens § 17 i et vist omfang kan indebære sådanne begrænsninger, men efter departementets opfattelse må besvarelserne formentlig forstås på den måde, at okkerudskillelse kun i ganske specielle tilfælde, nemlig i forbindelse med landindvinding og brunkulslejer, er omfattet af miljøbeskyttelseslovens § 17.

I tilslutning hertil bemærker miljøministeriet, departementet, at det hverken forekommer praktisk rimeligt eller administrativt hensigtsmæssigt, at forbudsbestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 17 skulle omfatte udledning af okkerholdigt vand fra almindelige, landbrugsmæssige drænings- og afvandingsanlæg. Departementet har i denne for-

bindelse bl. a. lagt vægt på, at miljøstyrelsens fortolkning af miljøbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, indebærer, at drænings- og afvandingsanlæg, der ved miljøbeskyttelseslovens ikrafttræden lovligt afledte vand med forurenende indhold af jern- eller okkerforbindelser, i realiteten kriminaliseres, idet der i modsætning til, hvad der gælder for spildevandsanlæg, ikke findes nogen overgangsbestemmelser. Miljøstyrelsens fortolkning medfører endvidere, at grundejere fortsat har en ret efter vandløbslovens § 3, stk. 1 og 2, til at gennemføre dræning og afvanding, men at vandaflledning skal respektere miljøbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, således at etablering af drænings- og afvandingsanlæg, der måtte aflede vand med forurenende indhold af jern- eller okkerforbindelser, er forbudt under strafansvar.

En udstrækning af miljøbeskyttelseslovens § 17 til at omfatte okkerudledning i forbindelse med dræning og afvanding af landbrugsjord vil endvidere medføre, at den enkelte landmand, der ønsker at dræne okkerholdige arealer, må afholde de til okkerbekæmpelse fornødne udgifter. Som det påpeges i okkerredøgørelsen, ville dette medføre, at dræning af okkerholdige arealer, der ud fra en samfundsøkonomisk synsvinkel må anses for fordelagtig, ikke ville være privatøkonomisk rentabel for den enkelte landmand. Miljøministeriet, departementet, finder ikke, at der er grund til at antage, at folkettingen i forbindelse med miljøbeskyttelseslovens gennemførelse har tilsigtet at indføre en regulering med disse konsekvenser.

Miljøministeriet, departementet, skal herefter sammenfattende meddele, at det er departementets opfattelse, at der ved gennemførelsen af miljøbeskyttelseslovens § 17 ikke er tilsigtet en begrænsning i adgangen til at gennemføre almindelige, landbrugsmæssige drænings- og afvandingsanlæg efter vandløbslovens bestemmelser.

Det bemærkes, at den endelige afgørelse af spørgsmålet om udstrækningen af anvendelsesområdet for miljøbeskyttelseslovens § 17 henhører under domstolene, og at miljøministeriet, departementet, ikke har taget stilling til, om vandløbsretterne inden for rammerne af vandløbslovens bestemmelser, jfr. lovens § 30 sammenholdt med § 20, stk. 2, kan nægte at fremme et drænings- og afvandingsprojekt på grund af de »bekostninger